

Okulun son günü

Okulun son günüydü.

İgi okul bitsin hiç istemiyordu. Kahvaltı ediyorduk ve o çok endişeli görünüyordu.

“Okuldaki hayvanlara kim bakacak?” diye sordu.

“Biri onlarla ilgilenecek,” dedi annem.

“Öğretmenler ne yapacak?”

“Biri öğretmenleri evlerine götürecek,” dedi babam. “Öğretmenler de biraz rahat edecek.”

“Peki, biz ne olacağız?” diye sordu İgi. “Biz ne yapacağız?”

“Rahat durmayacağınız kesin,” dedi babam.

“Çok eğleneceğiz,” diye araya girdim.

“Flo,” dedi İgi, sanki saçmalıyormuşum gibi.

“Okul eğlenceli zaten.”

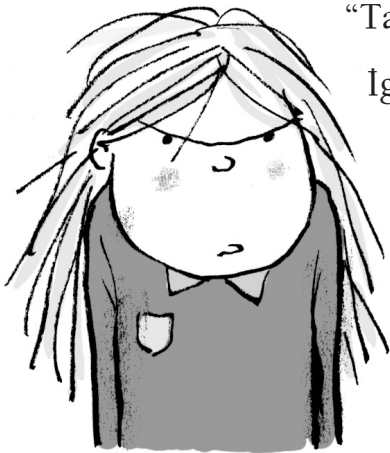
“Tatiller de eğlencelidir,” dedi annem. “Tatil yapacağız.”

“Yapacak mıyız?” diye sordu babam.

“Tatilde ne yapacağız?” diye soran

İgi, omuzlarını kaldırıp alt dudaklarını büzdü.

“Seni karanlık bir kutuya koyup okul başlayana kadar orada tutacağız,” dedi babam.

“Hayatta olmaz,” diyen İgi, kaşlarını çatarak babama baktı.

“İstedığımız saatte kalkacağız,” dedim. “Bütün gün televizyon seyredeceğiz ve pijamalarımızla dolaşacağız.”

“Hayır efendim, dolaşmayacaksınız,” dedi annem. Babam ise “Ah, rüya gibi,” diye ekledi.

“Bisikletle dolaşmaya çıkacağız,” dedim. “Piknik yapacağız, parka gideceğiz ve dondurma yiyeceğiz.”

“Tamam,” dedi İgi. “Kulağa fena gelmiyor.”

Babam kahve yapıyordu ve annem de kendisine bir bardak çay almıştı. Ben kızarmış ekmeğimi yiyordum, İgi ise kahvaltılık gevreğinin çıtırtılarını dinliyordu.

“Tatilimiz ne kadar sürecektir?” diye sordu birden.

Annem “Altı hafta,” deyince İgi'nin çenesi kocaman açıldı.

“Altı hafta mı?” dedi. “Bu sonsuzluk gibi.”

“Hayır, değil,” dedi annem. “Bu yalnızca bir buçuk ay.”

“Kırk iki gün,” diyen babam, önce bize, sonra anneme baktı.

“Uzun bir süre,” dedi annem.

“Uzun ve güzel bir tatil yapacağız,” dedim İgi'ye. “Göreceksin.”

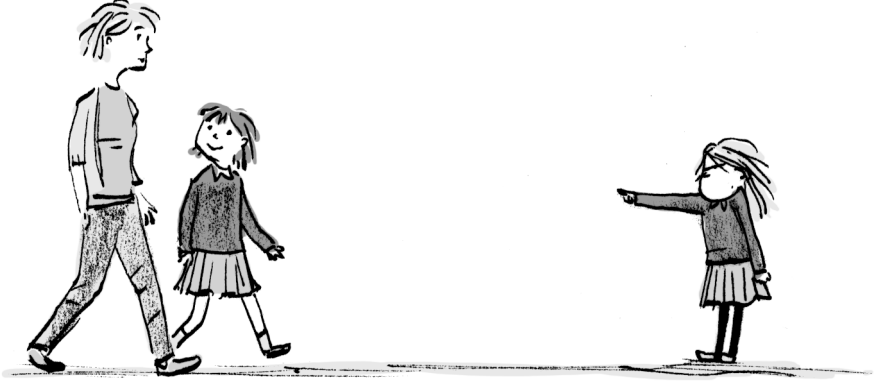
Okula giderken İgi, erkenden varmak istediği için çok hızlı yürüyordu.

“Acele edin,” dedi annemle bana. “Sadece bir gün kaldı, o da bugün.”

Hızlı yürüdüğü için bütün vücudu sallanıyordu ve arkadan çok komik görünüyordu. Bizi güldürse de İgi gülmüyordu. Arkasına döndü ve par-

mağını bize yöneltti. İgi sadece kızgın olduğunda böyle parmağıyla işaret eder.

“Acele edin,” dedi. “Hadi!”

Onun sözünü dinledik.

Okula çok erken gelmiştik. İgi'yi sınıfına götürdüm. Öğretmeni Rwaida'dan sonra ilk gelenler biz olmuştuk. Rwaida kalemlerini açıyordu.

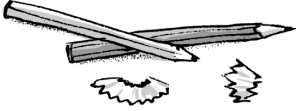
“Bugün okulun son günü olduğunu biliyor muydunuz?” diye sordu İgi.

“Evet, biliyorum,” dedi Rwaida. İgi'nin yüzünü görene kadar çok mutlu görünüyordu.

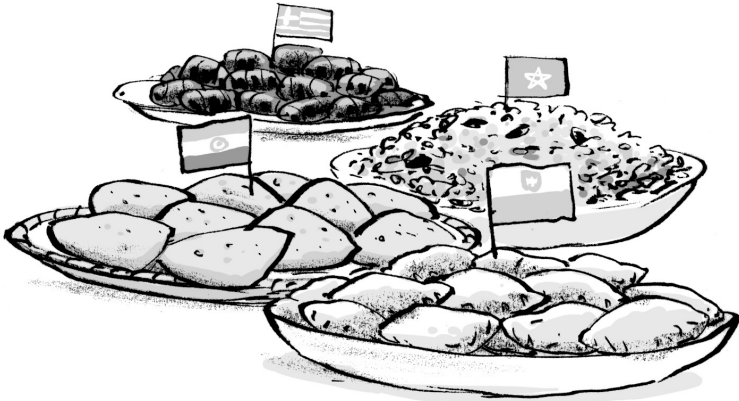
“Kırk iki gün ya da altı hafta boyunca ne yapacağız?” diye sordu İgi.

Rwaida gülümsedi. “Bir çaresine bakacağız,” dedi ve elindeki açılmış kalemleri kalemlige gü-rültüyle bıraktı.

“Umarım,” dedi İgi. “Umarım bakarız.”

Okulun son günü güzeldi. Sabah o günkü derslerimizi işledik. Öğlen sırada dünya yemekleri vardı. Hindistan’dan, Fas’tan, Fransa, Polonya ve Bosna’dan yemekler yedik. Çoğu çok lezzetliydi.

Sonra “Altın Saat” başladı. Aslında bu sadece fazladan bir oyun zamanı demekti, ama adı farklıydı.

Futbol oynamayı, jimnastik veya başka şeyler yapmayı tercih edebiliyorduk. Ben başka şeyler yapmayı tercih ettim; İgi de öyle. Yapbozlar, el işleri, bisküvi süsleme gibi seçenekler vardı. Annemle babama bir resim yaptım. Mavi bir denizle mavi gökyüzü çizdim, tutkallı yerin üzerine gerçek kum dökerek sahil yaptım, dördümüzün resmini kesip kartona yapıştırdım.

Ben çizmek, kesmek ve yapıştırmakla meşgulken, İgi ne yaptığımı görmeye geldi. Ağzının etrafında bisküvi kırıntıları ve parmaklarında da krema vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu etrafa bisküviler saçarak.